



Григор Гачев

Подходящата грижа

– И защо все пак мислите, че това ваше... нещо е, хм, извънземно?

– Като начало, то не е мое! Лина, докарай онова!

След мъничко чух весело топуркане по стълбите.

– Миме, повиках мама, а не теб! И... За кой път вече ти казвам да не пипаш това нещо с ръце?

– Това не е „това нещо“, татко! Казва се Снупи! Аз му го измислих! – гордо вирна нос малката. – Не му ли отива?

Инспекторът гледаше като хипнотизиран безформеното парче зелено желе в прегръдките на дъщеря ми. Приличаше на Чърчил в момента, в който му съобщават за атаката на Германия срещу Англия.

– Отива му – въздъхнах аз. – Чудесно му отива. Само го остави.

Мими се нацупи, но остави внимателно желето на пода. То бързо потече обратно към крачетата ѝ и започна да се трие в тях. Вече бях престанал да настръхвам при гледката. Ако беше опасно, досега не знам колко пъти... Бррр.

– Не може ли да си го държа, татко? Много е гушкаво!

– Не може. И не ни пречи, говорим за сериозни неща. – Не вървеше да ѝ се скарам пред регионалния инспектор по опазването на реда. Едвам бях издействал да ме свържат с него, и нямам представа как се съгласи да дойде лично. Изглежда преименоването им от министри на инспектори покрай идването на извънземните и обединението на държавите беше повлияло благотворно.

Той приглади неволно перचेма върху олисялото си теме и се окашля:

– Добре, разбирам. Хм. Виждам, че... наистина не прилича на земна форма на живот... И какво предлагате да направим?

– Да повикаме някой от извънземните, за да каже какво е, и... – Крадешком погледнах към Мими. – Какво да го правим.

Посетителят ми грижливо почисти въображаема пращинка от ревера си и ме изгледа строго под вежди:

– Кажете, хм, това нещо пречи ли ви реално?

– Естествено! Непрекъснато съм на нокти, откакто е наоколо!

– Нямам предвид това. То причинило ни е на вас конкретно, хм, някаква вреда?

Неволно погледнах превръзката на лявата си длан.

– Не. В интерес на истината, не помня такъв случай.

– А това, хм, на дланта ви? Нека бъдем ясни докрай.

– Изгорих се на окисжена... Бях взел под наем един окисжен, и се опитвах да изгоря нещото, но нали не умея да работя с него...

– А нещото, хм, не се ли отбраняваше?

– Не. То по принцип не се отбранява. Биеш го с чук – стои си, и не мърда. Стреляш го – стои. Режеш го с оксиген – стои. На моменти бих казал, че дори се нагласява, за удобство. Вероятно негово, като гледам колко е ефектът.

– Ето, виждаш ли, татко! Толкова е добър, а пък ти само го мъчиш! – намеси се пак Мими.

– Пробвахте ли да престанете да го храните? – намеси се инспекторът.

– Ами... ние май не знаем какво яде. И яде ли изобщо.

– Сандвичи, татко! Оня, гадния, му го дадох на него. Изяде го до трошичка!

Мислено се прекръстих.

– И не само това – чух гласа на Лина зад гърба си. Не бях забелязал кога е слязла по стълбите. – Мисля, че яде боклук.

– Боклук? Не съм го видял да рови в кофата.

– И аз. Но не знам дали знаеш, една къща трябва да се мете и мие от време на време...

– А, знам, естествено...

– Та, от две седмици насам не съм пипвала прахосмукачката. Навсякъде блести от чистота. А преди няколко дни забравих да измия чиниите от вечерята – на сутринта също блестяха. Занесох една в института ми, да я проверят за всеки случай – оказа се по-чиста от съдовете за аналитични реактиви. Струва бая пари един съд да се изчисти до такава степен...

– Защо не си ми казвала досега?!

Инспекторът вдигна длан и ме прекъсна:

– Моля, моля. Както разбирам, досега това нещо не ви е заплашило, хм, по никакъв начин, така ли?

– Така е, но...

– И по никакъв начин не ви е в тежест, или във вреда?

Усетих накъде бие.

– Не желая да треперя повече около това проклето нещо! Не зная какво то може да причини на семейството ми, така че не смятам да го търпя и минута повече! Имам деца, на четири години и на шест месеца, и съм готов на всичко за безопасността им!

Инспекторът бавно поклати глава.

– Разбирам опасенията ви, но... хм... редно е и вие да разберете опасенията на властта.

– Любопитен съм. След като очевидно тя няма страхове за семейството ми.

– Отношенията ни с извънземните, както знаете, са още в начален стадий – продължи той, като старателно не ме чу. – Държат се добронамерено и приятелски, но кой може да каже какви са всъщност? Особено при положение, че очевидно са далеч по-могъщи от нас... Така че предпочитаме да имаме колкото се може по-малко контакти с тях, и да им даваме колкото се може по-малко информация за себе си. Особено по повод наши вътрешни проблеми.

– А аз какво да правя с това нещо тук?

– Казва се Снупи, татко! – намеси се пак малката.

Инспекторът вдигна вежди.

– Защо, хм, не го изхвърлите, примерно? Много хора изхвърлят нежеланите животинчета...

– Не става! – гордо отвърна Мими, преди да успее да отвори уста. – Татко пробва вече няколко пъти! И Снупи все се връща!

– По следите на татко ти ли?

– Още преди него. Вече всички знаем, че като татко тръгне нанякъде заедно със Снупи, а Снупи се прибере сам преди него, значи татко пак се е опитал да го изхвърли!

– Последният път беше на над хиляда километра – поясних омърлушено аз. – В шахтов реактор за отпадъци. Нямам представа как се е измъкнало, или въобще е останало живо. Даже не беше и радиоактивно после... – Докато го установя тогава, щях да побелея.

Мими се намуси като буреносно облаче, но в този момент нещото отново се потри в краката ѝ, и тя забрави гнева си.

– А... хм... някакви по-радикални средства опитвали ли сте?

– Поне десетина пъти. Всичко, което ми хрумна. – Кимнах към Мими, която за щастие в момента се радваше на зеленото нещо, и смигнах на госта. – Мога да ви разкажа после. Нищо не действа.

– Аха. Ясно. Хм. И... мислите ли, че можем да помогнем с нещо, което не сте пробвали?

– Може би с атомна бомба...

– Аха. Хм... Не, не мисля, че ще можем. Нито пък, за мое голямо съжаление, ще можем да ви позволим да се свържете с базата на извънземните.

– Така ли?!

– Виждате ли, става въпрос за такива неща като, хм, достойнството на Земята. Всъщност, бих ви предупредил с цялата сериозност на силите

на реда да пазите пълна тайна за случилото се...

Кипнах. Този плондир май не ме беше чул, като му казах, че съм готов на всичко заради децата си.

– Глупости, инспекторе. Ако проблемът беше във вашия дом, щяхте да вдигнете базата на извънземните на главата си. Но понеже не е, не ви се занимава.

– Това, хм, променя ли нещо?

– Да. Отсега нататък това вече е не мой, а ваш проблем. Връчвам ви това нещо официално, под ваше попечителство. Затова сте инспектор на региона, нали?

– Татко, няма! Не давам Снупи! Не го давам! – Ушите ми направо звъннаха.

Инспекторът се ухили ехидно.

– И как точно, хм, ще ме накарате да го взема?

– Лесно. – Натиснах бутона за набиране на оставения на масата телефон. От съседната стая се чу звънване.

Инспекторът погледна недоумяващо нататък.

– Какво, хм...

Не успя да довърши. Вратата на стаята се отвори, и през нея триумфално влязоха Жени и двамата техници с камерата и микрофона.

– Приятно ми е, Евгения Василева от „Политически обзор“. Както разбирам, вие сте тук в качеството си на върховен представител на реда в региона ни, за да поемете грижата за този извънземен артефакт, докато не се реши проблемът с него?

Инспекторът изглеждаше, все едно току-що е глътнал нещото живо, и то мърда в корема му. Не отговори нищо.

– От името на обществеността ви стискам палци да се справите! – изчурулика Жени. Техникът с камерата беше почервенял от усилие да не се разкиска. – Най-сетне властта да се сети, че съществува заради обикновения избирател, а не той заради нея! Най-сетне един неин представител да прояви някаква минимална грижа за тези, които плащат заплатата му, и очакват от него отговорност!

– Аз... хм... съжалявам, но няма да взема това нещо. Имам дете в къщи...

– А в този дом децата са две. Наистина ли желаете да докажете за пореден път безотговорността на управниците ни, и нуждата на всяка цена да ги сменим на следващите избори? – включих се бързо аз в тона на Жени. – Кажете, с чия точно подкрепа сте назначен?

– Не позволявам да ми се говори така!

– Няма проблем – усмихна се лъчезарно Жени. – Да прекратим ли прякото излъчване сега, или предпочитате все пак да кажете нещо?

Инспекторът беше станал по-зелен от желето в краката на дъщеря ми.

– Аз... хм... Като ръководител на органите на реда в региона, разбира се, ще взема мерки да се помогне. Разбира се, че този проблем няма да бъде оставен така...

– И какви точно мерки от двете възможни ще вземете? – ласкаво изчурулика Жени. – Ще помолите извънземните за съдействие, или ще вземете въпросния артефакт у дома си?...

Инспекторът се надигна, и без да каже нито дума, се запъти към изхода.

– Утре по обяд ще бъдем отново тук, за видим на дело решението ви! – изчурулика Жени след него още по-мъркащо. – Драги зрители, не пропускайте утрешното ни излъчване, по същото време, от същото място, на същата тема!

Външната врата хлопна. Усмихнах се, избърсах потта си и подадох ръка на Жени:

– Благодаря ти! Жива да си ми, че ми помогна!

– Благодарни на Лина, заради нея го направих, нали сме съученички. Пък и...

– Страхотно го направихте! Добре, че този тъпанар се хвана и поярва, че излъчвате пряко. Метнахте го един път!

– Защо да сме го метнали? – учуди се театрално Жени. Техникът с камерата се изхили. Усетих как кръвта ми се смръзва.

– Ако инспекторът разбере, че предаването не е излъчвано, колко работа щеше да свърши, Яворе? Пък и ние сме журналисти, трябва да ядем нещо. Новината си струваше...

Наглед извънземният беше едно към едно шведски турист – светлоок и русоляв, започнал да оплешивява, симпатичен и усмихнат. Беше невъзможно да се познае на вид, че това е безупречно изработен скафандр, направен за наше удобство и комфорт, и че съществото вътре всъщност изглежда един господ знае как. Усецането за най-обикновен, приветлив и добродушен човек беше пълно. Контрастът с намусения и мрачен мой вчерашен познайник, който го водеше – също.

– Казва се Снупи – осведоми го Мими, докато галеше зеленото желе. Бях се отказал вече да й повтарям да не го пипа с ръце. Добре че

поне не го пхаше вече в креватчето на Явор-младши.

– Приятно ми е да се запознаем – усмихна се извънземният. – Аз се казвам Бьорн. Може ли да гушна Снупи за мъничко?

Мими му подаде усмихната нещото, той го прегърна, погали го и го притисна до себе си за момент. След това внимателно ѝ го подаде обратно:

– Благодаря ти. Искаш ли сега да го разходиш малко?

– Няма ли да ни го вземете? – грейна обнадеждено Мими.

– Не, няма. Не се безпокой.

Когато входната врата се затвори, изгледах въпросително Бьорн. Той се облегна в креслото и се усмихна.

– Най-напред бих искал да ви успокоя – това същество е абсолютно безопасно. Вероятно е едно от най-безвредните неща, въобще познати на нашата раса.

– Мда... А какво всъщност е то?

– Домашен любимец. Животинче.

– В смисъл, някакво извънземно куче или котка?

– Нещо такова. Имате ли десетина минути време за подробностите?

– Да, слушам ви...

– Някога е съществувала свирепа, войнствена и агресивна раса – така наречените Ренди. Владели са цялата галактика в продължение на около седемдесет милиона години. Смазвали са всяка цивилизация, която се е опитала да ги застраши, и са създали невероятно количество какви ли не неща.

Преди около шест милиона години Рендите започнали жестока вътрерасова война. Тя на практика ги унищожила като цивилизация – останали толкова малко от тях, и толкова отслабени, че другите цивилизации, обединени в съюз, успели да ги доунищожат. Огромната част от създаденото от тях било изгубено завинаги. Но не абсолютно всичко – понякога се откриват запазени неща или информация.

Това, което видях, е едно от техните създавия – псевдобиологичен вид, създаден специално, за да бъде домашен любимец. Популарно е сред доста раси, между тях и моята.

Накратко, създаването е възхитително. Храни се с отпадъци – каквото е отпадък според ситуацията. Разлага ги до елементи, безвредни за околната среда, каквато е в различните случаи. Консумира всякаква възможна енергия пряко, ако това не ощетява собственика им, или ако той им я предаде за консумация. Много често не разбираме по какво то прави преценка, но тя винаги е безупречна. На практика е буквално

неуязвимо – в състояние е да оцелее в двигателите на фотонен звездолет, нямаме идея как. Не зная дали си представяте какво означава това...

– Аниhilация на антиматерия и материя – кимнах. – Най-адският котел, който теоретично може да съществува във Вселената.

– Точно така. То остава живо там вътре... Не причинява вреда на околните при никакви реално представими обстоятелства. И след като веднъж се привърже към собственик, никога не го изоставя. Това е.

Инспекторът почервения и се наведе напред:

– Тоест, господинът тук е блъфирал, че ще ми го предаде? Хм... – Той ми хвърли унищожителен поглед зад гърба на извънземния.

– Няма е как да го знае. – Бьорн се усмихна дяволито. – Даже ние не сме в състояние да отнемем този домашен любимец от него. А и не е необходимо – кой да е предмет наоколо е по-опасен за него или децата му от Снупи.

– Хм... Радвам се, че е така. И се надявам това да приключва проблема. – Инспекторът отново ме изгледа кръвнишки.

– А как все пак съм се сдобил с него? – попитах аз. Направо ми беше паднал камък от сърцето след уверението на извънземния. И след трите седмици денонощно треперене.

– Поради вандалско нарушение на правилата от един наш пилот. Бивш, смее да добавя. Оказал се с непривързан домашен любимец на разположение, той просто го изхвърлил в атмосферата при кацане... Инцидентът е изключително неприятен и срамен за нас, и от името на цялата ни раса ви умолявам да запазите конфиденциалност.

Инспекторът си премълча, но погледът му категорично говореше какви проблеми ще имам, ако не се съглася. Размислях няколко минути, след което кимнах. При това положение на нещата, какво друго ми оставаше? Още повече щом е чак толкова безвредно...

– Съгласен съм.

– Разбира се, по този начин вие ни правите голяма услуга – кимна Бьорн. – И тя е редно да бъде възнаградена. – Той измъкна от джоба си и плъзна по масата към мен кредитен четец заедно с поставен в него чип. – Моля, приемете това нищожно извинение от името на нашата раса. Или поне от хората с чувство за дълг в нея.

Редно беше да отговоря нещо учтиво, но бях загубил дар слово при вида на изписаната на четеца сума. Беше заплатата ми за... над хиляда години! Ако това е нищожно извинение...

– Хм, хм... – размърда се внезапно инспекторът. Пухкавите му

длани направо трепереха. – Все пак... Дали е разумно все пак това същество да се оставя при хора, които, хм, се боят от него? Не е ли по-добре грижата за него да поеме някой отговорен човек, служител на закона?

– Боя се, че няма как – вдигна рамене Бьорн. – За съжаление, вече не е възможно да разделим Снупи от сегашните му собственици, за да ви го дадем. Дори да се опитаме, той просто ще се връща пак при тях, каквото и да правим, и ще трябва те да се грижат за него. Искрено съжалявам.

– Аз също. Но ще ви помоля да постъпите отговорно и да проучите всички възможни начини. – Инспекторът се мъчеше да не гледа към четеца с чипа в него.

– Ако научим подходящ начин, задължително ще ви уведомя веднага – усмихна се обезоръжаващо Бьорн.

– Благодаря ви. – Инспекторът измъкна от джоба си и ми подаде визитка. – Тук е личният ми номер, не се колебайте да ме търсите при нужда...

– Отиват ли ми тези обеци, скъпи?

– Как не ти омръзва всеки ден да се киприш с нови бижута? – флегматично отбелязах аз. – Все едно мъжете ще ги забележат и оценят...

– Жените ги забелязват и оценяват, ако искаш да знаеш! – сряза ме благоверната ми, но доволната усмивка не слизаше от лицето ѝ. – Аз питам ли те защо продължаваш да ходиш на работа?

– Ами, за самочувствие. Пък и днес ме повишиха. Тъй де, вече втори месец пристигам с кола, по-скъпа от тази на шефа – де да знаят на чия важна протекция се радвам. Пък и някои от тях са гледали предаването на Жени...

– Голяма работа! – отбеляза Лина, но усмивката ѝ се разшири още повече. – Изтънявала ти е вече някаква жалка добавка към заплатата.

– Въпрос на авторитет е, Лина. И на самочувствие. Както ти се радваш на все нови и нови дрешки и дрънкулки, така аз пък на признанието в работата си.

– Добре де, щом си щастлив – помирително се съгласи съпругата ми. – Само че не си и помисляй, че тази година няма да почиваме на Канарските острови!

– Кой е казал, че няма? Напротив!...

– Татко! – подръпна ме за ръката Мими. Не бях забелязал кога е

влязла в стаята.

– Кажи, моето момиче!

– Татко, на Снупи му е лошо.

Повдигнах вежда.

– Как така му е лошо? По какво разбра?

– Ела да го видиш.

Надигнах се недоволно от стола, но още при първата крачка лек хлад полази по гърба ми. Снупи обикновено не се отделяше от дъщеря ми, а сега беше дошла сама...

Заварихме го долу, пред вратата на детската стая. Когато Мими го доближи, той привично обгърна краката ѝ, но забележимо по-бавно от обикновено. И определено беше някак... по-течен. Разливаше се лесно, и се движеше с известно затруднение.

– И не яде – добави Мими и кимна към ъгъла, където се търкаляше наполовина изяденото парченце кейк.

– Мими, колко пъти съм ти казвал, че кейкът е за тебе, а не за него!

– Ама какво да правя, като не ми харесва! Пък Снупи го яде. Доскоро, де.

– Откога е така?

– Амии. – Мими започна да брои на пръсти. – Три дни. Не, четири. Не... Татко, кое число идваше след две? И какво му е?

– Сигурно ще се оправи съвсем скоро. Не чу ли чичко Бьорн как каза, че абсолютно нищо не може да му причини лошо?

Снупи обаче ставаше от ден на ден все по-зле, а очите на Мими – все по-подути от плач. Една вечер, след като я сложихме да спи, подметнах на Лина:

– Дали да не повикаме ветеринар?

– Мислиш ли, че ще помогне? Това не ти е куче.

– Знам ли. Все пак е нещо като болно животинче, може да може да направи нещо. – Може и за такива неща вече да учат, или да четат, де да знам...

– Чудя ти се на акъла. Толкова време и сили похаби да се мъчиш да го изхвърлиш или убиеш, а сега... – Тя ме стрелна с поглед.

Хвана ме яд.

– Ами ако след като то умре, оня извънземен си приборе парите?

Лина подскочи в креслото и очите ѝ се разшириха.

– Или пък ако болестта го повреди някак и го направи опасно? Или ако като умре експлодира, или нещо подобно?...

– Не ми се вярва да си вземе парите – отрони замислено жена ми. –

Много лош имидж е, пък те май се безпокоят за имиджа си... Не вярвам и болестта да повреди Снупи по лош начин, или да умре, като експлодира. Нямаше да твърдят, че е безопасен... Но наистина, най-добре викни ветеринар. Аз съм за това.

– Заради парите, или заради експлозията – продължих да се заяждам аз. – Я си кажи истината!

Тя сведе очи.

– Заради Мими... А и... честно казано, жал ми е за него. Да, изглежда отвратително... но ми е симпатичен. Все пак е нещо живичко... На теб не ти ли е жал?

Усетих как се изчервявам.

– Ами... горе-долу...

– „Горе-долу“, или какво?

– Амии... Виждаш ли, като гледаш някого или нещо, без значение дете или животинче... поемаш отговорност. И трябва да си я спазваш. Мисля, че дори към извънземни животинчета... Не знам. Просто така разбирам нещата.

Лина ме изглежда продължително. След това внезапно ме улови за раменете, придърпа ме към себе си и ме целуна.

– Не можехте ли да го донесете в клиниката ми? – заядливо попита побелеялото величие още от входната врата. – Там има пълна лаборатория, хирургична зала, реанимация, а тук...

– Няма как. Ще го видите. – Принципно сигурно можехме да изгребем Снупи с черпак и да го налеем в кофа или ведро, но някак нямахме особено желание.

– Няма ли? Чак пък... Добре, вие си плащате, вие си знаете. Тази маса ще свърши работа за прегледа. – Той се порови из чантата си и измъкна лекарска слушалка. – Къде е животинчето? И, всъщност, ще ми кажете ли най-сетне какво е? Куче? Котка?

– Ето го, пред вас.

Професорът гледа няколко секунди невярващо.

– Това... го е повърнало? Какво е яло?! И всъщност, какво е?

– Не, не е повърнато. Това е пациентът. Извънземен домашен любимец.

– Казва се Снупи – доуточни Мими иззад мен.

Професорът гледа известно време като зашеметен, след това внимателно прибра слушалката обратно в чантата. Извади термометър,

погледа го с празен поглед и също го прибра. Клекна до зеленикавата локва и се зачеса по плешивото теме.

– Мдаа... И... какво му е?

– Болен е – осведоми го важно Мими.

– Разчитаме на вас да ни кажете – допълних аз.

– Мдааа... Извинявайте, може ли чаша вода?

След като я изпи на един дъх, ветеринарят като че ли се посъвзе. Затвори ципа на чантата си и ни погледна загрижено.

– Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но... Нямам никаква представа от този вид. Не зная даже какво е животното, да си призная. Не бих смял да твърдя, че е животно, а не растение, примерно.

– Животно е! Нищо, че е зелено! – възмути се Мими. – Гали се, яде... Преди да се разболе, де.

– Имах предвид, че нямам абсолютно никакво понятие от него. Нямам дори представа откъде да започна... Откъде го имате?

– От базата на извънземните, знаете я.

– Аха. Ами, единственото, което мога да ви препоръчам, е да се обърнете към тях. Те би трябвало да знаят повече от мен.

– Не е лесно. Знаете, властите не разрешават лесно контактите с тях...

– Не зная какво друго да ви посъветвам.

Погледът ми падна върху Снупи, след това върху шерката, и усетих студена решимост.

– Не бихте ли могли да ни съдействате за това, като човек с положение и авторитет? Като се има предвид, че реално не ви беше по силите да бъдете от полза... – Посегнах да прибера разплащателя от масата.

– О, сигурно бих могъл – разбърза се внезапно професорът. – Министърът... пардон, инспекторът по здравеопазването ми е състудент. Един момент, сега ще се обадя...

За сетен път се уверих, че е полезно да си богат.

Този път Бьорн не се задоволи само с кратка прегръдка. Натопи в Снупи ръцете си с разперени пръсти, и ги държа така към петнайсетина минути. Когато ги извади, лицето му беше сериозно.

– Съжалявам, че трябва да ви го съобщя, но съм обезпокоен. Снупи никак не е добре.

– Какво му е? – Мислено се благодарих, че Лина беше извела Мими на разходка.

– Как да ви кажа... Липсва му подходяща грижа.

Бях като втрещен.

– Но ние се грижим за него! Прекарваме време с него всеки ден... дъщеря ми на практика по цял ден. Храним го... Хрумва ли ви нещо друго, което трябва да правим за него?

– О, не оспорвам, че се грижите. Просто това не е подходящата за него грижа.

– А каква е тя?

– Миналия път ви споменах за създателите на вида на Снупи – Рендите. Те са били изключително агресивна и брутална раса. И Снупи е създаден за такъв тип отношение. Без него той се чувства ненужен, и боледува, все по-дълбоко. Не бих се учудил в крайна сметка дори да загине напълно, въпреки че това ще отнеме вероятно десетилетия. И вероятно ще ви измъчи здравата през това време.

– Тоест... трябва той да бъде третиран малко по-грубо? – Сетих се как Снупи направо цъфтеше, когато се опитвах да го убия с какво ли не – Примерно, ако го ударя с чук...

– Ако чуъкът е достатъчно тежък, и ударът е с всичката ви сила, би бил подходящ – кимна Бьорн. – Обстрел с огнестрелно оръжие би бил чудесен. Давене във варел с киселина, пърлене с огнепръскачка... това е за него минимумът за ласка и общуване. Дайте му ги, и само за няколко дни ще забележите подобрене.

Мими трудно прие идеята. Наложил се да ѝ обясня, че Снупи има ужасно дебела и здрава кожа, и затова не усеща обикновено галене. Не ми повярва, докато той не започна видимо да се оправя. А окончателно я убеди това, че хванеше ли тя стария дърводелски чук, Снупи ставаше неудържим в галенето.

– Татко, много е умо... уморително така! – заяви ми тя един следобед, като се попрепъна на сложната дума. – Заболяват ме ръцете!

– Защо не поканиш приятелчета? – предложи Лина. – Примерно Николайчо?

– Не искам! Той чупи всички играчки, и своите, и на другите деца!

– Това ангелче? – възмутих се аз от клеветата. Бях виждал неведнъж как съседите го извеждат на екскурзия – чистичко момченце със златни къдрички и яносин кротък поглед, два-три месеца по-малко от Мими. Лина обаче ми хвърли кос поглед, и си замълчах.

– Не вярвам да успее да направи нещо на Снупи – обясни тя. –

Баща ти колко се мъчи, и не успя? А я виж колко голям и силен е. Хайде! Гледам Николайчо отвън, при пейката...

Мими измънка нещо, но тръгна навън. След малко се върна, влачейки за ръка набедения разрушител.

– Ама наистина ли може? – тъкмо питаше той.

– Може, може – обясняваше важно Мими, и се надигаше на пръсти, сигурно за да изглежда по-важна.

– Да не ме пляскат твоите татко и мама? Че моите ме пляскат, като счупя някоя играчка.

– Снупи и да искаш не можеш да го счупиш! Даже татко не можа!

– Да, ама татко ти сигурно не умее да чупи играчки! Пък аз всяка играчка, която ми купят нашите, я чупя веднага! Ама съвсем веднага!

Беше ми трудно да повярвам на ушите си. Това ангелче?

– Не е вярно, че не умее! Татко е най-големият мързеливец в квартала! Мама вчера го каза пред всички майки в градинката – че ходел да се крие на работа, за да не помага в къщи!

Хвърлих на Лина кръвнишки поглед – тя седеше в креслото, почрвена от домати. Аргументът обаче, по силата на незначайната детска логика, убеди съседското хлапе. Къде мързел, къде чупене на играчки, не разбрах.

– Къде е Снупи?

– Пред тебе. Това, зеленото.

– Ама... то е като крем карамел! Къде му е трудното да го счупиш?

– Пробвай, де!

Николайчо внимателно пипна Снупи с пръст. След това бръкна в него с длан. Като видя, че не хапе, започна да гребе с шепи от него, и да разхвърля зеленикавата слуз навсякъде. Нишки се точеха от летящите шепи желе и увисаха по мебелите. Лина щеше да припадне, но се оказа, че зелените пръски не оставят никакви петна. Нещо повече, точещите се от тях нишки моментално придърпваха отделените части обратно в цялото.

– Това Снупи е много жиливо! – заяви по едно време Николайчо. – Нямате ли едно такова, със зъби, дето виси в гаража на татко?

– Трион? Ей сега...

Снупи не оказа никаква съпротива на триона. Разделяше се под него, и се затваряше обратно над него. Беше все едно да режеш водата в леген.

Николайчо пробва десетина пъти, след което се отказа. Би известно време Снупи с плоското на триона, пак без резултат.

– Виждаш ли? Даже му харесва така! – заяви високомерно Мими.

Николайчо се разтърси наоколо и забеляза оставения в ъгъла кашон от новата универсална печка. Огледа го грижливо, измъкна отвътре твърдия ламиниран лист пластмаса, който пазеше предния панел на печката при транспортиране, и се зае да къща Снупи с него. Мислено се възхитих на разрушителната му изобретателност.

Снупи отново не оказваше никаква съпротива. Винаги обаче след срязването отново се съединяваше – отдолу някакси все оставаше по някоя тъничка нишка непрерязана.

– Опъваш се, а? – изсъска Николайчо. – Ще те срежа на две, ще видиш ти!

Следващият удар остави дракотина по мраморния под отдолу, но дори тогава имаше останали нескъсани нишки, невидимо тънки, които мигновено после се удебеляваха и придърпваха половинките.

– Мономолекули? – прошепна Лина.

– Какво?

– Мисля, че тези нишки са мономолекулни – посочи ги тя. – Ако е така, надали в къщи имаме нещо, способно да ги среже. А и не само в къщи. Правим опити с такива в института – режат се само с плазмен нож.

– Ако донесем от института ти плазмения нож...

– И тогава не вярвам да успеем. Помниш ли как Бьорн каза, че Снупи ще оцелее дори в двигателите на фотонен звездолет?

Дааа... Започвах да мисля, че човечеството надали разполага с технология, която да може да среже Снупи на две. Дори ако тя се казва Николайчо.

– Това Снупи е прекалено жилаво! – запротестира накрая съседското хлапе. – Нямате ли някаква играчка, дето да е по-лесна за чупене?

– Не, не, нямаме! – уверихме го с Лина един през друг.

– Не е вярно! Мими ми е казвала, че има... Олеле! Олеле, страх ме е! Снупито ме гони! – Николайчо бързо отскочи, и се закатери по масата – Снупи се беше опитал да се погали в краката му.

– Не се бой, той ти се радва... – опита се да го успокои Лина.

– Не е вярно! Не ми се радва!

– Вярно е. Точно така се радва и на Мими. Ето, виж. – Снупи междувременно отново се беше лепнал за Мими.

– Не е вярно! Не искам такава играчка! Дето не ще да се чупи...

След седмица-две Николайчо все пак превъзможна страха си, и прекарваше всеки ден поне по час у нас. На моменти Снупи започваше да го предпочита пред Мими, и когато тя видеше това, преставаше да се оплаква и се заемаше да го тормози с всички сили. Домът ни вече беше оборудван с абсолютно всички инструменти, които смятахме за безопасно да връчим на децата. А родителите на Николайчо ни бяха благодарни от сърце – баща му сподели наскоро на бира, че някои играчки вече преживявали по седмица и повече, преди да бъдат потрошени...

Снупи цъфтеше от здраве и щастие. Не мога да отрека, че и ние с Лина от време на време спомагахме за това. Бяхме забелязали, че ядосаме ли се един на друг, или на каквото и да е, е най-удобно и полезно да си го излеем на Снупи. А напоследък забелязвах, че и Мими си излива яда върху него, когато нещо не е наред.

– Чудя се дали онези Ренди не са живеели също на семейства – споделих една вечер, след като вместо да се скараме с Лина, бяхме били Снупи до капване, и целият ни гняв се беше изпарил. – Такъв домашен любимец одобрява семействата много добре.

– Възможно е – усмихна се Лина. – Но ми се струва по-вероятно друго.

– И то е?

– Бъорн спомена, че те са били агресивни войнолюбци, които са владеели цялата галактика.

– Да, помня. Но какво от това?

– Че нито веднъж не си се хванал да изведеш дъщеря си да си играе.

– Какво общо има пък Мими?!

– Когато извеждаш едно дете на игра, го гледаш какво прави. За теб не знам, де, поне аз го гледам...

– И аз, естествено!... И какво си видяла?

– Доскоро Мими никога не се биеше с децата за нищо. Никога не се е опитвала да вземе играчката на някого, а ако някой вземе нейната, просто му я оставяше. А сега, закачат ли я, моментално налита на бой, без никакви задръжки. Взела е страха даже на по-големите деца, никой не смее да ѝ се опъне. Напоследък непрекъснато ѝ се карам, за да не започне да тормози другите деца с и без повод.

– Да не искаш да кажеш, че Снупи я учи да бъде побойничка?

– Направо го казвам. И мисля, че нищо чудно онези Ренди да са създали Снупитата точно за да учат децата им да са агресивни и брутални.

Направо подскочих.

– Значи... значи затова са толкова любими на извънземните раси!... И затова Бьорн ме помоли за дискретност – за да не се разпространят масово сред земните жители! И да не станем ние заплаха, новите Ренди...

– Чак сега ли го разбираш?

Идилитята обаче беше прекъсната внезапно. След като една вечер Мими и Николайчо направо бяха надминали себе си, дъщеря ми гордо се яви на сутринта в трапезарията не с едно, а с две парчета зелено желе.

– Това е Снупи – поясни тя гордо, и посочи онова, което се лееше след нея и се опитваше да обгърне крачетата ѝ. – А това е Скуби. – Тя кимна към другото, което носеше в прегръдките си, и се опита да го връчи на Лина. Лина изпищя, отскочи, спъна се в креслото и се бухна в него.

– Мими, откъде взе това второто? – почти изкрещях аз.

– Това не е „това второто“, а Скуби, татко!

– Откъде го взе?

– Отникъде. Сутринта си беше в стаята ми заедно със Снупи. Татко, ако само посмееш да изхвърляш и него, ще...

След петнайсет минути регионалният инспектор вече ми беше обещал да се свърже с извънземните веднага. Не зная какво го накара, може би тонът на гласа ми. След това се наложи спешно да взема на Лина транквиланта – изглежда беше твърдо решила да изпие цялата кутия. Не стана без борба... Капакът на бъркотията беше Мими, притиснала до себе си двете парчета зелено желе, и пищяца като пожарна сирена, ако се опиташ да я отделиш от тях. Първият път даже ме ритна колкото сила имаше, и отнесе такъв шамар, че се просна на пода. Но не престана да ги стиска.

Бъри пристигна след около час – най-дългият час в живота ми. Влезе, ориентира се в ситуацията мигновено, опипа първо едното парче желе, после другото, и ми се усмихна успокоително.

– Какво става? – попита инспекторът иззад рамото му. – Някаква опасност?

– О, не. Бях ви казал вече, че те са безопасни за околните при на практика всякакви ситуации.

– Те? – Множественото число се заби в мозъка ми като пирон, потвърждавайки опасенията ми. – Откъде се е взело това второто?

– Казва се Скуби, татко!

– Въпрос на грижа, уважаеми родители – отпусна се на едно кресло Бьорн.

– Пак ли не сме се грижили за него както трябва?

– О, напротив. Бих казал, че сте се грижили за него просто перфектно. Това е и ключът към отговора.

– То... Да не би да се е...

– Точно така. Снупи е усетил, че получава количество грижи, което е свръх нуждите му, и за да може да отговори на тях, се е разделил на две. Това е начинът, по който те се размножават.

В стаята цареше гробна тишина.

– Деленето им е интересен процес – продължи Бьорн. – Първоначалният индивид отделя част от себе си, без да й прехвърля спомените и опита си. Тя е точно така новородена и невинна, както и децата. – Той се усмихна на Мими. – И е готова да се привърже към същия или друг собственик.

– Значи Скуби е бебе, като Яворчо ли?

– Точно така, момиченце. И след мъничко ще си хареса някого.

– Добре, а... какво да го правим? Скуби, искам да кажа... В смисъл, какво ще ни посъветвате? – намесих се аз.

– Каквото искате. Той е ваш – отвърна безметежно Бьорн. – Ако например господин инспекторът няма нищо против, Скуби може да стане негов. Спомням си, че преди време той имаше такова желание. Господин инспектор, няма да изхвърляте Скуби, нали?

– Разбира се, че не! Възможно ли е? – заискриха очите на инспектора.

– Разбира се – кимна Бьорн. – Вземете го в ръце, прегърнете го плътно, отдалечете се на пет-шест крачки от Снупи, и изчакайте така около минута. – Кимна на Мими, и тя, за мое учудване, му подаде едно-то парче желе без протести.

Инспекторът изпълни указанието с непривична за толкова солиден мъж бързина. Когато отново остави желето на пода, то бързо потече към краката му и започна да се трие в тях.

– Това е – обърна се към нас Бьорн. – Радвам се, че Скуби си има вече собственик, и ви благодаря. А сега моля да ме извините, но трябва да тръгвам.

– Хм, хм... Не се ли полага на този домашен любимец някаква издръжка от вас? – обади се зад гърба му инспекторът.

– Не, естествено – изгледа го учудено Бьорн. – Вие го пожелахте

сами, за разлика от любезните ни домакини. Ние не сме виновни, че е попаднал при вас. Така че отговорността за издръжката му си е изцяло ваша. Приятен ден!

Едва забележимо ми смигна дяволито, и излезе. След момент размисъл хукнах подир него, и го настигнах в двора:

– Извинете... Може ли да ви попитам нещо?

– Разбира се – усмихна се предразполагащо той.

– Вярно ли е, че те се използват, за да учат децата на агресивност и войнственост? И затова ли ме помолихте за конфиденциалност – за да не се разпространят на Земята, и за да не станем ние опасни за вас?

Бьорн ме изгледа неочаквано сериозно, вдигна вежди и бавно тръгна към улицата. На изхода спря и се обърна към мен:

– Много раси наистина ги използват за това. Искат им се те един ден да са новите Ренди... И моята, уви също.

– А защо тогава ни научихте как да излекуваме Снупи? И защо дадохте Скуби на инспектора, вместо да си го приберете?

Бьорн ме изгледа внимателно, и внезапно в погледа му проблеснаха весели искрици.

– Защото във всяка раса има както хора, които вярват само на военната сила, така и хора, които виждат нейната безполезност. – Той се усмихна широко. – Действах може би в нарушение на някои наши правила, но в съгласие с ума и съвестта си.

– Не ви ли е страх, че някой ден ние ще... ще...

– Ще станете могъщи, и ще ни поробите? Не. Когато много раси притежават някакво оръжие, ако някоя успее да се въоръжи по-добре от другите, другите се обединяват срещу нея. Балансът се възстановява, и мирът се запазва. И колкото повече са въоръжените раси, толкова по-сигурно.

Той ми кимна усмихнато и се насочи към колата, която го очакваше.

Върнах се в хола. Инспекторът стоеше по средата му със Скуби в краката, и имаше вид, като че ли ще се пръсне. Стана ми жал за него – въпреки че беше получил според мен точно каквото заслужаваше.

– Господин инспектор, семеен ли сте? Споменахте предишния път, че имате дете.

– Да... Защо?

– Не съжالياвайте за Скуби. Повярвайте ми, полезен е... А ако не смогвате да му давате достатъчно грижа, поканете Николайчо.

Не мога да отрека, че съседското хлапе беше успяло накрая да

Подходящата грижа

изпълни заканата си да среже Снупи на две.

1 февруари 2006 г.

КРАЙ

© 2006 Григор Гачев

Източник: gatchev.info

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1936>]